

עפ 8908/22 - בהא אבו אל היג'א מחמד אבו רומי מוחמד אבו אל היג'א נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 8908/22

ע"פ 161/23

ע"פ 449/23

לפני:

כבוד הנשיא יצחק עמית
כבוד השופט דוד מינץ
כבוד השופטת רות רונן

בהא אבו אל היג'א מחמד אבו רומי מוחמד אבו
אל היג'א

המערער בע"פ
8908/22:
המערער בע"פ
161/23:
המערער בע"פ
449/23:
נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה בת"פ 30684-06-21 מיום 24.11.2022
שניתן על ידי כב' השופט ארז פורת
ה' חשוון תשפ"ו (27.10.2025)
עו"ד אחמד מסאלחה
עו"ד תמי אולמן
עו"ד משה גלעד

תאריך ישיבה:
בשם המערער בע"פ
8908/22:
בשם המערער בע"פ
161/23:
בשם המערער בע"פ
449/23:
בשם המשיבה:
בשם שירות המבחן:

עו"ד גל הרניק בלום
עו"ס סיון קוריס

פסק-דין

הנשיא יצחק עמית:

1. שלושת המערערים שלפנינו, תושבי העיר טמרה, צעירים מתחת לגיל 21 וללא עבר פלילי, השתתפו בהתפרעות בכיכר הכניסה לעיר טמרה בתקופת מבצע "שומר החומות". במהלך ההתפרעות, המערערים ואחרים תקפו את ש', תושב מצפה אביב, שעה שנסע ברכבו, במטח אבנים מטווח קרוב, ולאחר ששמשות הרכב נופצו, החלו לחבול בו מבעד לחלונות המנופצים וכן דרך דלת הרכב שאותה הצליחו לפתוח. ש' הוכה בבעיטות, במכות ידיים, ובמקלות כלי עבודה שנלקחו מרכבו. האירוע הסתיים כשהגיעו למקום מספר תושבי טמרה שפעלו להרחקת התוקפים מ-ש', והזעיקו אמבולנס שחילץ את ש' מהמקום. לאחר שחולץ, המשיכו חלק מהנוכחים שזהותם אינה ידועה להרוס את רכבו של ש', ולבסוף הציתו את הרכב. כתוצאה ממעשי המערערים והאחרים, נגרמו ל-ש' שברים בחוליות הגב, חתכים בראש, בירך ימין, בידו ובאזור הצלעות, שריטות, שטפי דם וסימני חבלה במקומות שונים בגופו, וחלק משיניו נפלו.

2. בגין כל אלה הורשעו המערערים על סמך הודאתם בשורה של עבירות שעניינן מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה במזיד ממניע של גזענות, ועל כל אחד מהם הושת, בין היתר, עונש של שבע שנות מאסר בפועל.

על חומרת העונש נסבים שלושת הערעורים שלפנינו.

3. נקדים ונאמר כי העונש שהושת על המערערים הוא ברף הגבוה גם בהשוואה לאחרים שנדונו בגין מעשים דומים במהלך אירועי "שומר החומות" (השוו לעונשים שנגזרו בע"פ 5633/22 סאלח אל דין נ' מדינת ישראל (28.11.2022)), שבגדרו קיבל בית משפט זה את ערעור המדינה והחמיר בעונשם של שני נאשמים, לאחר שהורשעו במסגרת הסדר טיעון בהשתתפות בהתפרעויות שכללו חסימה ותקיפה של רכב שבו ישבו בני זוג שזוהו כיהודים; בידויי אבנים לעברם; ובתקיפה באגרופים, בבעיטות ובאמצעות חפצים; ובהתפרעויות נוספות שכללו השלכת בקבוקי תבערה, ירי זיקוקים וידויי אבנים לעבר כוחות הביטחון; וידויי בקבוקי תבערה לעבר מבנה. במקרה זה, הועמדו עונשי המאסר על 9 ו-6 שנות מאסר, חלף 7 ו-5 שנות המאסר שנגזרו תחילה; ע"פ 2018/23 מדינת ישראל נ' סלאימה (12.10.2023), שבו נדון ערעורם של נאשמים שהושת עליהם עונש של 58 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לאחר שהורשעו בהשתתפות בתקיפה המונית של שלושה נוסעים שזוהו כיהודים בעת שנקלעו ברכבם לפקק תנועה באזור העיר העתיקה בירושלים, באמצעות ידויי אבנים וריסוס גז פלפל. בית משפט זה קיבל את ערעור המדינה בענייניו של אחד הנאשמים, כך שחלף 58 חודשי המאסר שהושתו עליו, נגזרו עליו 66 חודשי מאסר; עפ"ג 46122-01-25 פלוני נ' מדינת ישראל (15.5.2025), שבו המערער וחבריו תקפו זוג הורים ואת שלושת ילדיהם הקטינים לאחר שזוהו כיהודים, בין היתר באמצעות ידויי אבנים, הטלת חפצים כבדים על הרכב וחביטה בו באמצעות מקלות ואלות. בית המשפט המחוזי הבהיר כי מעורבותו של המערער בתקיפה מצדיקה עונש מאסר של מעל ל-8 שנות מאסר בפועל, אך לנוכח נסיבותיו האישיות של המערער, שהיה קטין בעת ביצוע העבירה, ובשל שיקולי אחידות בענישה, נגזר עליו לבסוף עונש של 5 שנות מאסר בפועל. בית משפט זה מצא כי יש להחמיר

את עונשו של המערער, דחה את ערעורו וקיבל את ערעור המדינה, כך שנגזר עליו עונש של 6 וחצי שנות מאסר בפועל; ע"פ 634/23 מדינת ישראל נ' פלוני (2.5.2023), שבו נדון ערעור המדינה על גזר הדין בעניינם של שני נאשמים שהורשעו בביצוע מעשה לינץ' בעובר אורח יהודי במזרח ירושלים. על אחד הנאשמים, שהיה קטין בזמן ביצוע העבירות, הוטל עונש מאסר של 36 חודשים בפועל, ואילו הנאשם השני נדון ל-52 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית משפט זה קיבל את ערעור המדינה ביחס לאחרון, והעמיד את תקופת מאסרו בכלא על 66 חודשים, קרי: חמש שנים וחצי; ע"פ 4995/23 פלוני נ' מדינת ישראל (29.7.2024), שבו נדחה ערעורו של נאשם שנדון ל-55 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשע, יחד עם נאשמים נוספים, בהשתתפות באירוע תקיפה המונית של עובר אורח יהודי במזרח ירושלים, באגרופים, בעיטות, אלות עץ, אבנים, סלעים, חפצים שונים ובאמצעות שוקר חשמלי; ע"פ 577/22 מדינת ישראל נ' אוחניה (6.3.2022) בפרשה הידועה במקומותינו כלינץ' בבת-ים, שם נגזרו על הנאשם 12 חודשי מאסר ובית המשפט העליון החמיר בעונש והעמידו על 20 חודשים (המשיב עצמו שלהב את ההמון בקריאותיו, השתתף בניפוץ והשחתת הרכב של המתלונן ולאחר מכן ירק על המתלונן שעה שזה התבוסס בדמו); ע"פ 6381/22 לויטן נ' מדינת ישראל (15.5.2023) שם הושתו על נאשם 28 חודשי מאסר לאחר שהשתתף בהתפרעות המונית שבמסגרתה הותקף ונדקר אזרח ערבי. מנגד, השוו לעונשים החמורים שנגזרו בע"פ 1759/24 פלוני נ' מדינת ישראל (24.4.2025), שם נדחה ערעורם של חמישה נאשמים שנגזרו עליהם עונשים של 10, 7 ו-3 שנות מאסר בגין השתתפותם באירוע הפרת סדר שבמסגרתו חסמו את כביש 6, ידו אבנים לעבר כלי רכב שנסעו בו, תקפו את נהגי כלי הרכב ואף הציתו חלק מכלי הרכב; ובגין השתתפות שניים מהנאשמים באירוע הפרות סדר נוסף, שכלל הבערת צמיגים, חסימת כבישים ויידוי אבנים לעבר כלי רכב וניידות משטרה).

4. למרות שהעונש שהושת על המערערים הוא ברף הגבוה, במצב הדברים הרגיל, ספק אם היינו מתערבים בגזר הדין, אלא שבמקרה דנן מצאנו כי המקרה שלפנינו מתייחד ממקרים אחרים שנדונו בעקבות אירועי "שומר החומות". אין מדובר בהתפרעות במזרח ירושלים, בערים מעורבות או בכבישי הנגב, והאירוע זעזע את יחסי השכנות שבין העיר טמרה ליישוב מצפה אביב. בעקבות זאת, הגיעו נכבדי העיר טמרה אל ש', ובאירוע שניתן לכנותו "צדק מאחיה" אישי ובין-קהילתי, ביקשו את סליחתו של ש' ופיצו אותו בסכום של 240,000 ש"ח. ש' לא כיחד כי הוכה קשות אך אמר כי "טמרה זה שכנים טובים שלי" ואף ביקש ללמד זכות על הפורעים בצינו "אני שמתי לב, אף אחד לא בא עם נשק מהבית. לא היה לאף אחד סכין, ואני אומר את זה לזכות הילדים [...] אני לא ראיתי פושעים, אני אומר לכם. אני, זה לכף הזכות, אני אמרתי להם גם במשטרה שם. הם לא באו להרוג. זה לא אנשים שבאו עם אגרופנים ולא עם סכינים, ולא עם כאלה, כלום, היה מקלות, היה אבנים, היה ... מה שהיה היה". בהמשך אף הביע ש' נכונות לפגוש את המערערים. במהלך הדיון בפנינו, אישרה באת כוח המדינה כי זו גם גישתו הנוכחית של ש', אשר דוגל בשכנות טובה, ועל אף שנפגע קשה באותו יום, הוא מחזיק בעמדתו כפי שהביע בעבר, סמוך לאחר שהותקף.

5. מעשה של יום ביומו שאנו שומעים נפגעי עבירה שמבקשים להחמיר בעונשם של אלה שפגעו בהם,

ובתוך סל שיקולי הענישה, גם לכך ניתן משקל בצד החומרה. זו הפעם, אנו נכונים להתחשב בבקשתו ובדעתו של ש', והפעם בצד הקולה. לכך גם נוסיף את גילם הצעיר של המערערים, שכולם חסרי עבר פלילי; את הודאתם המלאה כבר בחקירתם; את חרטתם הכנה; ואת היוזמה הספונטנית של נכבדי העיר טמרה, שהפגינו בכך את הסתייגותם וזעזועם מההתפרצות האלימה במבואות העיר.

6. אשר על כן, אציע לחברי להקל במעט בעונשם של המערערים, כך שחלף 7 שנות מאסר, יושת על המערערים עונש מאסר בפועל של שש שנות מאסר. יתר רכיבי גזר הדין יעמדו על כנם.

יצחק עמית
נשיא

השופט רות רונן:

1. אירועי מבצע "שומר החומות" הם מאורע טראומטי ופצע מדמם בחברה הישראלית. מדובר במספר ימים בחודש מאי 2021 שבהם הייתה האוכלוסייה האזרחית בישראל תחת מתקפה אלימה מבית ומחוץ. מחוץ - באשר יישובי ישראל היו נתונים תחת מטחים של אלפי רקטות; ובמקביל מבית - כאשר התחוללו באותם ימים התפרעויות אלימות והפרות סדר בהיקף נרחב, אשר כללו התקפות כלפי אזרחים וכלפי כוחות המשטרה והביטחון. תקיפות האזרחים היו ברמות חומרה שונות, כאשר האזרחים שהותקפו היו הן יהודים והן ערבים; בחלק ניכר של המקרים - בשל השתייכותם הלאומית וממניע של גזענות. האירועים הללו גרמו לשבר במרקם החיים בין הקבוצות השונות החיות זו לצד זו וזו עם זו במדינת ישראל.

2. בקשר לאירועים האמורים הוגשו כתבי אישום רבים, ובתי המשפט נדרשו אליהם בהרחבה במספר רב של פסקי דין. בתי המשפט הדגישו בכל אותם מקרים את החומרה היתרה שיש לייחס לאירועים אלה, ואף נקבע כי במסגרת שיקולי הענישה יש לתת משקל מוגבר לשיקולי ההרתעה וההגנה על שלום הציבור. כך למשל בע"פ 577/22 מדינת ישראל נ' אוחנינה (6.3.2022) קבע בית משפט זה (השופט י' אלרון) כי:

"המסר העונשי שיש להשמיע באופן חד וברור הוא כי מעשים מעין אלו, הנעשים על רקע גזעני, הם מן החמורים שבדין ויש להוקיעם מכל וכל - בין אם מדובר בקורבן מהמגזר היהודי, ובין אם הקורבן משתייך למגזר הערבי..." (שם, בפסקה 10).

מדובר אפוא בשבר שנבקע בין קבוצות אוכלוסייה בישראל, ובפגיעה חמורה בתושבים יהודים וערבים, כולם אזרחי המדינה הזכאים להגנה על שלומם וביטחונם. ההחמרה בענישה נועדה להעביר מסר חד-משמעי לגבי האופן שבו בית המשפט רואה עבירות כאלה, מסר לפיו כל ניסיון לפגוע במרקם היחסים העדין בין האוכלוסיות השונות, יענה בענישה חמורה ולא סלחנית.

3. ואכן, ניסיון לפגוע במרקם החיים וביחסים בין קבוצות שונות החיות יחד במדינת ישראל - ראוי לכל גנאי. מדובר בעבירות שהיו להן השלכות קונקרטיות על קורבנות העבירה - כמו בכל עבירה אחרת; אך בה בעת היו להן גם השלכות רוחב על החיים במדינת ישראל. על רקע השלכות רוחב אלה, בית משפט זה הדגיש את היד הקשה שבה יש לנקוט כלפי עבירות שבוצעו במהלך מבצע "שומר החומות", וזאת היות שמלבד הפגיעה בקורבנות הישירים - מעשי האלימות שבוצעו באותה שעה ליבו את המתיחות והעוינות ששררו בין הציבורים השונים בחברה הישראלית (ראו, מיני רבים: ע"פ 3982/22 מדינת ישראל נ' חג'וג', פסקה 13 (27.10.2022); ע"פ 4585/22 מדינת ישראל נ' ערדאת, פסקה 15 (25.7.2022); ע"פ 46122-01-25 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 4 ו-6 (15.5.2025); ע"פ 2313/22 סרור נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (7.11.2022)). התגובה השיפוטית המחמירה למקרים אלה נועדה אם כן לקדם בין היתר את המטרה החשובה והברורה - חיים של שלום, שיתוף פעולה, כבוד הדדי וקשרי שכנות טובים.

4. ואולם, דווקא ראיית עולם הרואה חשיבות עצומה במטרה האמורה - מטרה של חיים משותפים בשלום, הביאה את בתי המשפט במספר מקרים לדילמה ביחס לעונש הראוי שיש לגזור על מי שלקחו חלק בהפרות הסדר האמורות. זאת, במקרים שבהם נמצא כי מדובר במי שהשתתפותם האמורה בהפרות הסדר הייתה חד-פעמית, ובעיקר במי שלאחר מכן שינו את דרכיהם ואמונותיהם - ולא זו בלבד שלא הוסיפו לפעול בצורה גזענית ואלימה כלפי מי שאינו חלק מקבוצתם הלאומית, אלא שביקשו לסייע בקירוב לבבות בין האוכלוסיות ואף פעלו לקידום הערך הזה באופן מעשי.

כך היה למשל במקרה של חא"ב (ע"פ 9162/23 פלוני נ' מדינת ישראל (3.6.2025)), אשר הורשע גם הוא בביצוע עבירות אלימות והתפרעות במהלך מבצע "שומר החומות"; ושבת משפט זה (מפי השופט א' שטיין, בהסכמתי ובהסכמת השופט י' אלרון) המיר את עונש המאסר שנגזר עליו בעונש של עבודות שירות, תוך שציין:

"חא"ב עבר תיקון משמעותי בחייו והפך לאזרח נורמטיבי שתורם לחברה. התגייסותו לשירות לאומי של שנה אחת והמאמצים שהלה משקיע במסגרתו הינם מרשימים מאד. כדברי באת-כוחו, מאמציו אלו של חא"ב מעידים לא רק על תיקון ככזה, אלא גם על רצונו הכן לקשור את עצמו בקשר הגורל שבין החברה הבדואית למדינת ישראל. מטעמים מיוחדים אלה, ובשים לב להיותו של חא"ב קטין בזמן ביצוע העבירות, אציע לחברי לקבל את המלצת שירות המבחן לנוער ולהמיר את מאסרו של חא"ב

בעונש שיקומי" (שם, בפסקה 13).

5. ואכן, מול השאיפה להחמיר בעונשם של מי שלקחו חלק באירועי "שומר החומות", ניצב שיקול אחר - שנועד לקדם אותו אינטרס עצמו: שיקום העבריינים, ובמבט רחב יותר: קידום הפיוס בין שתי קבוצות האוכלוסייה. דווקא משום שמדובר בעבירות שיש להן השלכה רוחבית מעבר להשלכה הקונקרטית על הקורבן, אשר הפסיקה שבה והכירה בהן כשיקול מרכזי להחמרת הענישה, יש מקום להביא בחשבון גם את האינטרס הרוחבי באיחוי ובפיוס באופן הצופה פני העתיד (ראו למשל: מיכל אלברשטין ואביטל מרגלית "פיוס בחסות המשפט: על כוחה של התנצלות ומגבלותיה" מסע אל האחוה 402, 407-409 (ידידה שטרן ובנימין פורת עורכים, 2014); שם, מתייחסות המחברות לפיוס והתנצלות במישורי יחסים של קבוצות ויחידים ולתועלת הפוטנציאלית שלהם).

6. אמנם החוק הישראלי לא הקנה את הבכורה לאינטרס הפיוס אלא לשיקול ההלימה (סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). ואולם לטעמי ניתן להביא גם אינטרס זה בחשבון במסגרת מכלול שיקולי הענישה, שכן אינטרס זה הוא שעמד בבסיס מגמת ההחמרה בענישה שבה נקטה הפסיקה. המקרה דנן הוא אחד המקרים בהם לדעתי ניתן לתת לאינטרס זה משקל לשם הפחתה מתונה בעונשם של המערערים, כפי שהוצע על ידי חברי הנשיא.

כאמור - העבירה המיוחסת למערערים היא עבירה שנעברה בתקופה הקשה של אירועי "שומר החומות". הם ביצעו את העבירה על רקע גזעני ואף גרמו נזק חמור למתלונן, קורבן העבירה.

ואולם - משלב זה ואילך החל מסע של איחוי ופיוס שכלל הודאה של המערערים - העבריינים - בעבירות שיוחסו להם והבעת חרטה עליהן; מתן אפשרות למתלונן - הקורבן - לספר את סיפורו ולפרט את ההשלכות הקשות של האירועים לגביו; ומתן פיצוי כספי למתלונן בקשר לנזקים שנגרמו לו. יתרה מכך - התהליך היה אף רחב יותר, ועירב לא רק את הפוגעים והמתלונן אלא את שתי האוכלוסיות שהם משתייכים אליהן - תושבי טמרה הערבים מצד אחד ותושבי היישוב היהודי השכן, מצפה אביב, מהצד השני.

לא זו בלבד שנכבדי הכפר טמרה לקחו חלק במאמצי הפיוס בין תושבי שני היישובים; לא זו בלבד שהם פיצו את המתלונן על הנזקים שנגרמו לו כדי לקדם את המטרה האמורה; אלא שכאמור קורבן העבירה עצמו לקח חלק - באופן יוצא דופן וראוי לכל שבח - בתהליך. למרות שאין חולק בדבר הפגיעה החמורה שנגרמה לו, הוא היה נכון לפגוש את נכבדי הכפר טמרה שהגיעו לביתו, ולקבל את בקשת הסליחה שלהם. בסופו של דבר - לא זו בלבד שהוא לא ביקש שבית המשפט יחמיר בעונשם של המערערים, אלא שהוא ביקש להקל עמם, והעביר מסר של סליחה. זאת מתוך ראיית עולם הצופה פני העתיד, המבינה שאת העבר לא ניתן לשנות - אולם על העתיד ניתן לנסות להשפיע.

7. המשקל שיש לתת לתהליך האמור צריך לבוא לידי ביטוי בהקלה מסוימת בעונשם של המערערים. מובן שאין מדובר בתחליף לענישה - וממילא בשלב זה המערערים מרצים כבר עונשי מאסר מזה כשלוש שנים. את המאסר שלהם הם מרצים כאסירים ביטחוניים, המסווגים ככאלה לאור המניע הגזעני שהניע אותם בביצוע העבירות. עונש המאסר הכבד שהוטל עליהם נועד לשקף את חומרת המעשים שבוצעו על ידיהם, כפי שהם פורטו בפסק דינו של חברי הנשיא י' עמית, ואף לתרום להרתעתם של אחרים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד. כל אלה הם שיקולים חשובים שהמחוקק ציין אותם בין שיקולי הענישה. אולם דומה כי יש לתת במקרה המיוחד הזה את הדעת גם לשיקול הנוסף עליו עמדתי לעיל.

לאור כל אלה, אני מצרפת את דעתי לזו של חברי הנשיא עמית.

רות רון
שופטת

השופט דוד מינץ:

המערערים נטלו חלק בהתפרעות חמורה ביותר בתקופת מבצע "שומר החומות", במהלכה ידו אבנים לעבר רכבו של ש' לאחר שהזדהה כיהודי; חבטו ברכב ברגליהם, בידיהם ובאמצעות כלי עבודה שהוציאו מהרכב, בעוד ש' נותר לשבת ברכבו; ניפצו את שמשות הרכב; וחבלו ב-ש' מבעד לחלונות המנופצים ודרך דלת הרכב. להתפרעות זו גם קדמה התפרעות נוספת במסגרתה השליכו המערערים אבנים לעבר שוטרים, אדם אחר ידה בקבוק תבערה לעבר השוטרים ואף הוצתו צמיגים שהונחו בכביש.

מדובר אפוא במעשים חמורים ביותר המבטאים זלזול עמוק בחיי אדם ובשלטון החוק, שרק במזל לא הסתיימו בתוצאה קשה יותר. מעשים כגון דא, בפרט בשים לב לעיתוי בו נעשו, מצדיקים ענישה מחמירה שתרתיע ותרסן התפרעויות דומות בעתיד (ראו למשל: ע"פ 5124/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (31.10.2023); עפ"ג 34571-10-24 אבו מחארב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 ((29.4.2025)).

כמו כן אני סבור כי העונש שהושת על המערערים הוא ברף הגבוה בהשוואה לאחרים שהשתתפו בהתפרעויות בתקופת מבצע "שומר החומות". די לציין כי ההתפרעות שבה הותקף ש' הייתה אלימה ביותר, וכי בנוסף אליה המערערים נטלו כאמור גם חלק בהתפרעות כלפי שוטרים. אוסיף בהקשר זה כי קיים לטעמי קושי ללמוד על רף הענישה הקיים מתוך ענישה שהושתה במסגרת ערעורים על קולת העונש, בשים לב לכלל לפיו אין ערכאת הערעור ממצה את הדין עם הנאשם (וראו לדוגמה בפסיקה

עליה הסתמך חברי בה נאמרו הדברים מפורשות: ע"פ 5633/22 סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (28.11.2022); ע"פ 2018/23 מדינת ישראל נ' סלאימה, פסקה 15 (12.10.2023); ע"פ 634/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (2.5.2023).

כמו כן, איני סבור כי יש בתהליך הפיוס שהתקיים בין תושבי האזור כדי להצדיק התערבות בעונש שהושת על המערערים. הסולחה שנערכה בין ש' לבין נציגי המערערים נלקחה בחשבון על ידי בית המשפט המחוזי בעת גזירת העונש, וכך גם גילם הצעיר של המערערים. עברם הפלילי הנקי, המאמצים שעשו לתיקון תוצאות העבירה והודאתם בהזדמנות הראשונה אף הם לא נעלמו מעיניו של בית המשפט המחוזי, שגם ראה לנכון להעמיד בגינם את העונש ברף הנמוך של מתחם הענישה. אכן יש לברך על הרצון לאחות את הקרעים בין הישובים ולשמור על יחסי שכנות טובים, אך שיקול זה אינו עומד לבדו ואין בו כדי להצדיק לטעמי הקלה בעונש, שאף חורגת אל מחוץ לגבולות המתחם שקבע בית המשפט המחוזי. כפי שהצביעה חברתי, בית משפט זה גם אמר לא פעם ולא פעמיים, כי המשקל שיש לתת להסכמים מאחים הינו מוגבל ביותר, אם בכלל (וראו גם: ע"פ 16978-07-25 מדינת ישראל נ' סעאידה, פסקה 15 (18.8.2025); ע"פ 53668-11-24 מוחתסב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (23.6.2025); ע"פ 6576/23 ברכאת נ' מדינת ישראל, פסקה 47 (27.4.2025); ע"פ 23486-12-24 מדינת ישראל נ' דחלה, פסקה 16 (20.2.2025)).

חרף כל האמור כפי שמספרת המשנה (ראש השנה, כה, ע"א) שהתגלעה מחלוקת בין רבן גמליאל ורבי יהושע בעניין עיבור החודש אשר הובילה למחלוקת בדבר מועד קביעת החגים. רבי יהושע התקשה לקבל על עצמו את דעת הרוב, וכששמע זאת רבן גמליאל הוא גזר עליו "שתבוא אצלי במקלך ובמעוטיך ביום הכיפורים שחל להיות בחשבונוך". או אז, לאחר שנועץ רבי יהושע עם רבי דוסא בן הורכינס, "נטל מקלו ומעותיו והלך ליבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל יום הכיפורים להיות בחשבונו". כך כנראה ראוי לעשות גם במקרים קשים ומקבל אני אפוא בהכנעה את עמדת חברי.

דוד מינץ
שופט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של הנשיא י' עמית.

ניתן היום, כ"ה בחשוון התשפ"ו (16.11.2025).

רות רונן
שופטת

דוד מינץ
שופט

יצחק עמית
נשיא